

Kız ve Bildircin

Çınar BİBER

Kız ve Bildircin

Çınar BİBER

Küçük bir kasabanın kenarında, evlerin seyrekleşip tarlaların genişlediği yerde sessiz bir çayır vardı. Uzun otlar rüzgârda dalgalanır, kır çiçekleri başlarını sallardı. Lila adında bir kız okuldan sonra orada yürümeyi severdi. Yeşil bez bir çantası vardı; en sevdiği sarı tişörtünü ve kot tulumunu giyerdi. Çayır ona yalnızca kendisine ait gizli bir yer gibi gelirdi.

Sıcak bir öğleden sonra Lila otların arasında yumuşak bir ses duydu. Cık! Cık! Parmak uçlarında yaklaşıp uzun otları araladı. Orada, kahverengi ve gri benekli tüyleri, başında minik kıvrık bir tepeliği olan tombul bir bıldırcın oturuyordu. Bıldırcın küçük kara gözlerini kırptı ve hiç kıpırdamadı. Lila nefesini tuttu. Kuşu korkutup kaçırmak istemiyordu.

Lila düz bir taşın üstüne sessizce oturup izledi. Bıldırcın yumuşak toprakta sığ bir çukur kazdı. İçini kuru otlarla ve birkaç tüyle döşedi. Yakınlarda, başında siyah beyaz desenleri olan daha koyu renkli bir bıldırcın, bir bekçi gibi bir kayanın üstünde duruyordu. Lila gülümsedi. Özel bir şey bulduğunu biliyordu: yapılmakta olan bir bıldırcın yuvası.

Günlerce Lila çayıra geri geldi. Anne Bildırcın yuvada alçacık oturuyor, krem rengi karnı minik yumurtalara değiyordu. Baba Bildırcın kayasının üstünde nöbet tutuyor, kısa siyah tepeliği dik duruyordu. Lila fazla yaklaşıncaya yumuşak, alçak bir ses çıkardı. “Uzak duracağım,” diye fısıldadı Lila. Uzakta oturup kuşları defterine çizdi.

Lila bıldırcınların sessiz hallerini öğrendi. Anne Bıldırcın yumurtalarını gagasıyla usulca çeviriyordu. Baba Bıldırcın gri göğsünü kabartıp otları tehlikeye karşı tarıyordu. Çayır canlılık doluydu: arılar vızıldıyor, kelebekler uçuşuyor, rüzgâr sapların arasında şarkı söylüyordu. Ama bıldırcınların sakinliğe ihtiyacı vardı ve Lila onlara bunu verdi. Çayırın sessizliğinin bir parçası oldu.

Sonra bir sabah yüksek bir gürültü sessizliği bozdu. Lila çayıra koştu ve kenarda büyük bir biçme makinesinin otların arasında geniş bir yol açtığını gördü. Şapkalı iki kişi makineyi ileri doğru yönlendiriyordu. “Bu tarlayı bugün temizlememiz gerek,” diye seslendi biri. Lila’nın kalbi hızla çarptı. Bildircin yuvası tam makinenin yolundaydı!

Lila kollarını salladı. “Durun! Lütfen durun!” diye bağırdı. Makine homurdanıp sustu. İki işçi şaşkınlıkla ona baktı. “Otların arasında bir bıldırcın yuvası var,” dedi Lila, sesi titriyor ama netti. “Anne Bıldırcın yumurtaların üstünde oturuyor. Şimdi biçerseniz yavrular kaybolur.” Gizli çukuru işaret etti.

İşçiler yaklaşıp otların arasına baktılar. Yuvayı, yumurtaları ve tetikte bekleyen bıldırcını gördüler. “Bilmiyorduk,” dedi biri yumuşak bir sesle. “Bir programımız var,” dedi diğeri. Lila derin bir nefes aldı. “Lütfen yavrular çıkana kadar bekleyebilir misiniz? Uzun sürmeyecek. Herkesin uzak durmasını sağlarım.” Lütfen yuvayı koruyun, diye düşündü.

İşçiler birbirlerine baktılar. “Peki,” dedi biri. “Bugün uzak tarafı biçeriz, iki hafta sonra döneriz.” Lila’nın yüzü aydınlandı. “Teşekkür ederim!” dedi. O öğleden sonra çantasında küçük bir tahta parçası buldu. Bir tabela boyadı: LÜTFEN SESSİZ — YAVRU KUŞLAR. Yuvanın yanına toprağa çaktı. Tabela küçük bir bekçi gibi durdu.

Lila her gün çayıra gitti. Taşının üstüne oturup Anne Bildırcın'ın yumurtalarının üstünde oturuşunu izledi. Baba Bildırcın nöbet kayasının üstünde duruyor, kara gözleriyle otları tarıyordu. Bazen usulca sesleniyor, Anne Bildırcın da başını kaldırıyordu. Lila kendini bir yardımcı, sessiz bir koruyucu gibi hissetti. Çayır yeniden güvenli geliyordu ve yumurtalar sıcak otların içinde bekliyordu.

Parlak bir sabah Lila yeni bir ses duydu. Cik! Cik! Sessizce yaklaşıp otların arasından baktı. Yumurtalar çatlıyordu! Minik tüylü civcivler teker teker kabuklarından çıktılar. Açık kahverengi ve krem rengiydiler; büyük kara gözleri ve minik gagaları vardı. Yuvarlak gövdeleri ince bacaklarının üstünde sallanıyordu. Lila'nın aralıklı dişli gülümsemesi iyice genişledi.

Anne Bıldırcın usulca gıdıkladı ve civcivler yuvadan yuvarlandılar. Otların arasında onu izlediler; tüylü küçük toplardan oluşan bir sıra. Baba Bıldırcın önden gidiyor, siyah beyaz başını yüksek tutuyordu. Civcivler ciklıyor, tökezliyor ve yetişmek için acele ediyorlardı. Lila taşından izledi, içi sevinçle doluydu. Sessiz çayır işini yapmıştı.

Birkaç gün sonra işçiler biçme makineleriyle döndüler. “Yavrular burada!” diye seslendi Lila. Onlara otların arasında küçük kahverengi arılar gibi koşuşan civcivleri gösterdi. İşçiler gülümsedi. “Yuvanın etrafını biçmeyeceğiz,” dediler. “Ve geniş bir uzun ot parçası bırakacağız.” Lila onlara tekrar tekrar teşekkür etti. Yuvanın etrafına çubuklardan küçük bir çit yaptılar.

Güneş batarken Lila çayırda oturdu. Bildircin ailesi uzun otların arasında tohumları ve böcekleri gagalıyordu. Anne Bildircin gıdaktadı ve civcivler ona sokuldu. Baba Bildircin kayasının üstünde durup hepsini gözetliyordu. Lila mutlu ve gururluydu. Sessiz çayırı yaban hayatını korumaya yardım etmişti. Otlar dalgalanıyor ve tabela dimdik duruyordu.

O günden sonra Lila ayıra sık sık gitti. Cıvcıvlerin büyüyüp güçlenmesini izledi. Arkadaşlarına bıldırcınları ve tabelayı anlattı. “Sessiz yerler önemlidir,” dedi. “Onlar hayvanların yuvasıdır.” Arkadaşları başlarını salladı. Onlar da ayıra geldiler; usulca yürüyüp uzaktan izlediler. ayır sakın ve güvenli kaldı.

Böylece kız ve bıldırcın sessiz çayırı paylaştılar. Uzun otlar salındı, kır çiçekleri açtı ve bıldırcın ailesi huzur içinde yaşadı. Lila, küçük ve sessiz bir yerin bile yaban hayatına yuva olabileceğini biliyordu. Tabelasını çantasında sakladı; bir sonraki yuvalama mevsimi için hazırды. Çayır teşekkürlerini fısıldadı ve Lila eve kadar gülümseyerek gitti.